

Cartea lui Daniel - Numărul o sută douăzeci și nouă

Dezvăluirea semnificației profetice: Cornul republican și mișcările finale

Jeff Pippenger

2024-03-11

Luăm în considerare versetul patruzeci din Daniel unsprezece și abordăm linia profetică a versetului patruzeci, care este asociată cu cornul republicanismului. Întemeiem aplicarea pe timpul sfârșitului, care a sosit în 1989. Acea linie reprezintă istoria de la 1989 până la apropiata lege duminicală și este tipificată de perioada profetică din 508 până în 538, când papalitatea a fost pentru prima dată împuternicită și a impus o lege duminicală la Conciliul de la Orléans. Ea este, de asemenea, tipificată de linia de la nașterea lui Hristos până la botezul Său.

Noi adăugăm, de asemenea, acelor linii linia istoriei profetice aflată în versetul doi din Daniel unsprezece. Acolo aflăm că al șaselea președinte al Statelor Unite, după timpul sfârșitului din 1989, este Donald Trump, care, potrivit versetului, "stârnește" (trezește) întreaga împărăție a Greciei (globalism) în alegerile din 2016.

Am început apoi să analizăm caracteristicile profetice asociate celor trei puteri care alcătuiesc unirea triplă a balaurului, fiarei și prorocului mincinos, care, împreună, din 1989, conduc lumea către închiderea timpului de har, la bătălia zilei celei mari a lui Dumnezeu, care este Armagedonul. Analizăm aceste caracteristici profetice pentru a identifica atributele politice ale cornului republican al fiarei din pământ din Apocalipsa, capitolul treisprezece. Cele două coarne ale republicanismului și protestantismului au fost reprezentate prin cele două coarne de pe berbecul Medo-Persiei, în Daniel, capitolul opt.

Atunci mi-am ridicat ochii și am văzut; și iată, stătea înaintea râului un berbec care avea două coarne; și cele două coarne erau înalte; dar unul era mai înalt decât celălalt, iar cel mai înalt s-a ridicat la urmă. Daniel 8:3.

Medo-Persia a fost o putere dublă, așa cum a fost Franța în Revoluția Franceză și cum sunt Statele Unite. Cele două coarne ale Statelor Unite sunt republicanismul și protestantismul, dar fiara pământului cu două coarne se schimbă dintr-o fiară asemănătoare cu un miel la începutul ei, într-o fiară care vorbește ca un balaur la sfârșitul ei. Cele două linii profetice ale coarnelor merg în paralel una cu cealaltă în Daniel capitolul unsprezece, versetul patruzeci, iar, luate împreună, amândouă încep la timpul sfârșitului, în 1798. Când coarnele sunt cercetate în mod individual, cornul protestantismului este asociat în mod profetic cu timpul sfârșitului în 1798, iar cornul republicanismului este asociat cu timpul sfârșitului în 1989.

Ambele coarne au o natură dublă, tipificată de Sinedriul din vremea lui Hristos, alcătuit din saducheii și fariseii. Saducheii erau liberali, iar fariseii erau conservatori și, deși erau dușmani declarați, s-au unit împotriva lui Hristos la cruce. La apropiata lege duminicală, ambele coarne, ale

protestantismului apostat și ale republicanismului apostat, vor forma o relație de tip biserică-stat împotriva credincioșilor lui Hristos care păzesc Sabatul zilei a șaptea, dar, pe măsură ce cele două coarne parcurg istoria fiarei din pământ, fiecare dintre coarne are o controversă internă, ilustrată de liberalismul saducheilor și de conservatorismul fariseilor.

Ne ocupăm acum de cornul republicanismului, și luați aminte că Partidul Democrat își are originile încă de la începuturile istoriei Statelor Unite. A fost constituit în 1828, dar își are originile politice încă de la Thomas Jefferson și James Madison. Potrivit mărturiei celor două coarne ale Medo-Persiei, Partidul Republican a fost înființat în 1854, în opoziție față de poziția pro-sclavie a Partidului Democrat. Prin urmare, acesta a fost „cornul mai înalt” în capitolul opt din Daniel, fiindcă era cornul care s-a ridicat la urmă.

Cât privește natura îndoită a cornului republican, Partidul Democrat s-a ridicat mai întâi, iar Partidul Republican s-a ridicat la urmă. Chestiunea care a dat naștere Partidului Republican a fost poziția sa anti-sclavie, în opoziție cu poziția pro-sclavie a Partidului Democrat. O temă comună ambelor coarne este sclavia, fie politică, fie spirituală. De aceea, 1863 a devenit un punct de cotitură pentru ambele coarne. În 1863, cornul republican a proclamat libertatea sclavilor, iar rezistența Partidului Democrat față de acea libertate a produs nu doar Partidul Republican oficial, ci și Războiul Civil din Statele Unite. În 1776, Statele Unite au vorbit și au respins sclavia atât a regilor europeni (arta guvernării), cât și a papei (arta conducerii bisericești). Apoi, în 1789, Statele Unite au vorbit odată cu intrarea în vigoare a Constituției. Fiara din pământ, în mod efectiv, a „înghițit potopul” persecuției europene, papale și regale.

Șarpele a aruncat din gura lui, după femeie, apă ca un râu, ca s-o ia râul. Iar pământul a ajutat femeii: și-a deschis gura și a înghițit râul pe care balaurul îl aruncase din gura lui. Și balaurul s-a mâniat pe femeie și s-a dus să poarte război împotriva rămășiței seminței ei, a celor care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Iisus Hristos. Apocalipsa 12:15-17.

Apoi, la nașterea Statelor Unite ca al șaselea regat al profeției biblice, în 1798, Statele Unite au vorbit din nou și, făcând astfel, au consemnat ceea ce Statele Unite vor rosti la sfârșit, căci Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început. Fiara din pământ urmează să vorbească asemenea unui balaur la legea duminicală ce va veni în curând, iar când va face astfel, va înceta să mai fie al șaselea regat al profeției biblice. Ceea ce a rostit la începutul său, ca regat al profeției biblice, în 1798, reprezintă ceea ce va rosti din nou, când va vorbi ca un balaur.

Legile imigrației din 1798, denumite Actele privind Străinii și Sedițiunea, au constituit o serie de patru legi adoptate de Congresul Statelor Unite și promulgate în 1798 de președintele John Adams. Legile priveau în principal chestiuni legate de străinii (cetățeni ai altor state) rezidenți în Statele Unite și au avut un impact semnificativ asupra imigrației în acea perioadă. Cele patru legi au fost astfel:

Legea privind naturalizarea din 1798: Această lege a prelungit de la cinci la paisprezece ani perioada de reședință cerută imigranților pentru dobândirea cetățeniei Statelor Unite. Ea a îngreunat dobândirea cetățeniei de către imigranți și participarea acestora la procesul politic.

Legea Prietenilor Străini: Această lege îl autoriza pe Președinte să expulzeze, în timp de pace, orice persoană care nu era cetățean al Statelor Unite și era considerată „periculoasă pentru pacea și securitatea Statelor Unite”. Ea îi conferea Președintelui o putere de apreciere considerabilă în materie de expulzare a străinilor.

Actul privind Inamicii Străini: Această lege a conferit președintelui autoritatea de a aresta, de a reține și de a expulza orice cetățean de sex masculin al unei națiuni ostile în vreme de război. Ea viza în principal potențiali spioni sau sabotori proveniți din țări inamice.

Legea Sedițiunii: Deși nu era în mod direct legată de imigrație, Legea Sedițiunii a incriminat publicarea de afirmații false, scandaloase sau răuvoitoare împotriva guvernului Statelor Unite, a Congresului sau a Președintelui, cu intenția de a-i defăima ori de a-i discredita. A fost utilizată pentru a înăbuși disidența și critica politică.

Esența Legilor privind străinii și sedițiunea, la începuturile Statelor Unite ca al șaselea regat, în 1798, identifică limpede intenția lui Donald Trump și a susținătorilor săi MAGA. Actul a fost „prima” vorbire, iar când fiara din pământ va vorbi ca un balaur la „ultima” ei, legile vor fi foarte asemănătoare. Faptul că contextul istoriei actuale reflectă perfect logica pentru repetarea acestor legi este semnătura lui Hristos ca Alfa și Omega. În 1863, în mijlocul „vorbirii” fiarei din pământ, a fost emisă Proclamația de Emancipare de către primul președinte republican.

Proclamația de Emancipare a marcat centrul exact al Războiului Civil; prin urmare, definiția cuvântului ebraic „adevăr” se găsește în cele trei jaloane ale vorbirii fiarei pământului. Prima literă a alfabetului ebraic este aceeași cu ultima literă, iar a treisprezecea literă este simbolul răzvrătirii.

Trebuie avut în vedere, în acest punct, că anul 1863, precum și răzvrătirea identificată acolo, și-au găsit, de asemenea, împlinirea în biserica adventistă laodiceană, reprezentată de cornul protestant, în același timp în care cornul republican manifesta o rebeliune politică. Natura dublă a cornului protestant a fost identificată prin tranziția mișcării adventiste filadelfiene în biserica adventistă laodiceană, iar natura dublă a cornului republican a fost identificată în controversa privind poziția pro-sclavie a Partidului Democrat, care a produs Partidul Republican anti-sclavie și pe primul președinte republican.

Primul președinte republican este așezat în treapta de mijloc a semnăturii profetice în trei trepte a „adevărului”. El este, așadar, sfârșitul primei perioade și începutul celei de-a doua, întocmai cum crucea a fost sfârșitul celor trei ani și jumătate ai lucrării personale a lui Hristos și, totodată, începutul lucrării Sale de trei ani și jumătate în persoana ucenicilor Săi. Începutul lucrării Sale personale a fost la botezul Său, care, în mod simbolic, Îi reprezenta moartea, iar acea perioadă s-a încheiat cu moartea Sa. Moartea Sa a inaugurat lucrarea ucenicilor Săi, care s-a încheiat cu moartea ucenicului Său, Ștefan.

„Vorbirea” Actelor Alien and Sedition din 1798 a fost începutul unei perioade care s-a încheiat cu „vorbirea” Proclamației de Emancipare. Proclamația de Emancipare a marcat începutul unei a doua perioade care se încheie atunci când Statele Unite „vorbesc” ca un balaur. Președintele care a „vorbit” în 1863 a fost primul președinte republican; prin urmare, ultimul președinte va fi, de

asemenea, republican.

Există două mișcări pe care le produc cei trei înger din capitolul paisprezece al Apocalipsei. Soliile primului și celui de-al doilea înger au fost prezentate de mișcarea millerită, care s-a răzvrătit și a devenit o Biserică oficială în 1863. Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul aceluși lucru. Mișcarea celui de-al treilea înger, care este totodată îngerul cel puternic din capitolul optsprezece al Apocalipsei, este cea de pe urmă dintre cele două mișcări ale celor trei înger. Ceea ce a început în 1798 ca o mișcare a cornului protestant adevărat s-a transformat într-o Biserică prin răzvrătirea din 1863, iar când istoria fiarei pământului se va încheia odată cu apropiata lege duminicală, Biserica răzvrătită din 1863 va reveni la statutul unei mișcări neoficiale, căci ceea ce a început ca o mișcare se încheie ca o mișcare.

În momentele de tranziție ale cornului protestant, la început și la sfârșit, o mișcare se transformă într-o Biserică, iar la sfârșit se retransformă într-o mișcare. În primul moment de tranziție, la început, Filadelfia a devenit Laodicea, iar la momentul de tranziție de la sfârșit, Laodicea se retransformă în Filadelfia.

Pentru cornul republican, punctul de tranziție a fost istoria premergătoare Războiului Civil, din care a rezultat Partidul Republican. Pentru cornul protestant, punctul de tranziție a fost perioada 1856–1863, care a reprezentat istoria de tranziție identică pentru cornul republican. Fondat în 1854, Partidul Republican, de orientare anti-sclavie, și-a ținut prima convenție națională în 1856. Pentru cornul protestant, simbolul răzvrătirii a fost organizarea legală a unei Biserici. Pentru cornul republican, Partidul Democrat pro-sclavie este simbolul răzvrătirii.

Al treilea înger s-a întors la Cadeș pentru a doua oară la 11 septembrie 2001, iar tranziția de la Biserică la mișcare a început în structura profetică a parabolei celor zece fecioare. Prima dezamăgire a avut loc la 18 iulie 2020, în împlinirea finală și desăvârșită a parabolei celor zece fecioare, iar în același an, al șaselea președinte de la timpul sfârșitului din 1989, cel care trebuia să "stârneasă" împărăția Greciei, a primit o "rană de moarte" din punct de vedere politic, la fel cum primul președinte republican a primit o rană de moarte literală.

Revărsarea cu măsură a ploii târzii a început la 11 septembrie 2001 și continuă până la apropiata lege duminicală, când ploaia târzie va fi atunci turnată fără măsură. Ploaia târzie este puterea de sus, iar Sora White arată în mod repetat că, în timpul când o putere coboară de sus, o putere satanică se va ridica de dedesubt. În cartea Apocalipsei există trei puteri satanice care se ridică din adâncul fără fund al lui Satana. Islamul s-a ridicat din adâncul fără fund la 11 septembrie 2001, în armonie cu fumul care a ieșit din adâncul fără fund al primului Vai, în capitolul nouă.

Și îngerul al cincilea a sunat din trâmbiță, și am văzut o stea căzând din cer pe pământ; și i s-a dat cheia puțului Adâncului. Și a deschis puțul Adâncului; și s-a ridicat din puț un fum, ca fumul unui mare cuptor; și soarele și văzduhul s-au întunecat din pricina fumului puțului. Și din fum au ieșit pe pământ lăcuste; și li s-a dat putere, ca puterea scorpionilor pământului. Și li s-a poruncit să nu vatăme iarba pământului, nici vreo verdeață, nici vreun copac, ci numai pe oamenii care nu au pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor. Apocalipsa 9:1-4.

Când Islamul celui de-al treilea vai a sosit la data de 11 septembrie 2001, după tiparul primului vai, el nu i-a putut vătăma pe cei care aveau pecetea lui Dumnezeu, identificând astfel începutul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii. Încheierea pecetluirii are loc odată cu iminenta lege duminicală din Statele Unite, eveniment în cadrul căruia fiara mării, care primise o rană de moarte și fusese uitată, se ridică din abis pentru a deveni a opta împărăție, care este dintre cele șapte.

Fiara pe care ai văzut-o era și nu este; și se va ridica din adâncul fără fund și se va duce la pierzanie: și cei ce locuiesc pe pământ, ale căror nume nu au fost scrise în cartea vieții de la întemeierea lumii, se vor mira, când vor vedea fiara care era, și nu este, și totuși este. Apocalipsa 17:8.

Perioada profetică a pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii a început cu o putere care se ridică din Adânc și se va încheia cu o putere care se ridică din Adânc. În mijlocul acelei istorii, fiara ateismului, puterea balaurului „woke”, se ridică, de asemenea, din Adânc, pentru a-i ucide pe cei doi martori. Alfa și Omega și-a pus semnătura asupra acestei istorii.

Și, când își vor fi sfârșit mărturia, fiara care se ridică din abis va face război împotriva lor, îi va birui și îi va ucide. Iar trupurile lor moarte vor zăcea pe strada cetății celei mari, care, în chip duhovnicesc, se numește Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit și Domnul nostru. Iar dintre popoare, seminții, limbi și neamuri vor privi trupurile lor moarte timp de trei zile și jumătate și nu vor îngădui ca trupurile lor moarte să fie puse în morminte. Iar cei ce locuiesc pe pământ se vor bucura de ei și se vor veseli și își vor trimite daruri unii altora, pentru că acești doi proroci i-au chinuit pe cei ce locuiesc pe pământ. Iar după trei zile și jumătate, Duhul vieții de la Dumnezeu a intrat în ei și au stat pe picioarele lor; și o mare teamă i-a cuprins pe cei ce i-au văzut. Apocalipsa 11:7-11.

În anul 2020, coarnele, cel republican și cel cu adevărat protestant, au fost ucise. Unul de către puterea balaurului, de natură politică, a ateismului, iar celălalt de către puterea balaurului, de natură spirituală, a ateismului. Au rămas apoi morți pentru o perioadă de timp reprezentată ca trei zile și jumătate, după care s-au ridicat pe picioarele lor, iar o mare teamă a căzut peste cei reprezentați ca puterea balaurului. Teama care este în prezent exprimată de democrații progresiști față de reapariția puterii politice a lui Donald Trump este o împlinire a profeției. „Teama” care este exprimată de cei care au urmat lucrarea Future for America reprezintă un alt tip de teamă.

Cei care ar trebui să se teamă de solia Future for America sunt adventiștii laodiceeni, care au fost cu toții chemați să fie dintre cei o sută patruzeci și patru de mii. Dar, în calitate de laodiceeni confirmați, trăind în a patra generație, care este generația viperelor și a preacurvarilor, ei nu au nicio teamă. Frica pe care trebuie să și-o însușească este cea cerută de Evanghelia veșnică, care poruncește oamenilor: "Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui."

Acel ceas este ceasul marelui cutremur, care are loc atunci când cei doi martori ai celor o sută patruzeci și patru de mii sunt înălțați ca un stindard, chiar în momentul în care Biserica din Laodicea este vărsată din gura Domnului.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

"Și când își vor fi sfârșit mărturia, fiara care se ridică din adâncul fără fund va face război împotriva lor, îi va birui și îi va ucide. Iar trupurile lor moarte vor zăcea pe ulița cetății celei mari, care, în chip duhovnicesc, se numește Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit și Domnul nostru." [Apocalipsa 11:7, 8.]

Aceste evenimente aveau să se petreacă spre încheierea perioadei în care martorii mărturiseau îmbrăcați în sac. Prin intermediul papalității, Satana controla de multă vreme puterile care conduceau Biserica și statul. Urmările înfricoșătoare erau deosebit de evidente în acele țări care respinseseră lumina Reformei. Domnea o stare de decădere morală și corupție, asemănătoare atât stării Sodomei chiar înainte de nimicirea ei, cât și idolatriei și întunericului spiritual care predominau în Egipt în zilele lui Moise. *Spiritul Profeției*, volumul 4, 190.